

מקורות פרשת תבוא וחדש אלול תשפ"ג איך להתחיל את השנה הבאה?

ממנו ומכניסו לרשות בוראו.

1. **דומם - במדבר טו,כ:** ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה לה'.

3. **לקוטי תורה להאריז"ל תחילת פרשת וירא:** דע לך סוד נפלא כי אין לך שום וולד בעולם, שאינו לוקח מאותה הרוח קדמאה [של האב] איזה מעט ... והבן הראשון לוקח ... מעט מההוא רוח דשדי בגויה ואחריו בן הב' לוקח ממנו [מהגדול] וכן עד תשלום כל הבנים.

צומח - פרשתנו דברים כו: ולקחת מראשית כל פרי האדמה... ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה'.

חי - שמות יג,ב: והעברת כל פטר רחם לה' וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים לה'.

כתר שם טוב סימן ריב: ענין איסור שאלת שלום קודם התפלה (שו"ע סימן פט), כי האדם בקומו משנתו, שהוא נעשה בריה חדשה, אם ידבר תחלת דבריו דברי הרשות וכל שכן דברים אשר אינם כן, הרי אפילו אם יתפלל ויעסוק בתורה אחר כך, **הכל מסתעף ונמשך אחר הדיבור הראשון...** ולכן יזהר האדם שיקדש ויטהר דבורו הראשון בקומו ויזכך מחשבתו הראשונה שתהיה דבוקה בקדושה, כדי שימשיך עליו כל שאר הדברים שאחר כך והתפלה תהיה מתוך שמחה של מצוה.

מדבר - שמות יג,ב: קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל. רש"י במדבר יג,ב: היתה העבודה [בבית המקדש] בבכורות, וכשחטאו בעגל נפטלו. **דברים כא,יז:** כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר ימצא לו, כי הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה.

זמן - ראש השנה, ראש השנה כז,א: זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון.

תורת מנחם תש"י/221: מבואר בכ"מ בדא"ח הטעם שנקרא **ראש השנה** ולא תחילת השנה, כי יום זה הוא כעין ראש לגבי שאר ימות השנה, וכמו שהראש חיות כל האברים תלויה בו וממנו נמשך חיות לכל אבר פרטי - כך ראש השנה כולל חיות כל ימי השנה ואח"כ מתחלק בגילוי לימים פרטיים. ויש לומר שזהו אחד מטעמי האזהרה לייקר ביותר את הזמן דראש השנה, כי השעות והרגעים הללו הם כלליים... וכמו בראש ואברי הגוף, שהאדם בריא כשהחיות בראש יהיה בשלימותו.

ראש חודש - במדבר כח,יא: ובראשי חודשיכם תקריבו עלה לה' פרים בני בקר שנים.

תחילת היום: ספר סדר היום (למקובל רבי משה בן מכיר): בקומו יאמר מיד 'מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמת'.

במדבר טו,כ: ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה - **רש"י:** ראשית כל דבר תתנו חלה לכהן **קודם שתאכל ממנה.**

ליקוטי שיחות ג'940: למרות שקרבן התמיד הוקרב פעמיים ביום, שמו הוא 'תמיד'. היינו שגם הקורבנות שמוקריבים בין התמידים - שייכים אליהם. ההוראה לצורת ההתנהלות בבית יהודי: סדר היום מורכבים מפרטים שאין להם שייכות עם הנשמה ולכן צריכים להקפיד בהתחלת היום, שהקריאה הראשונה תהיה 'מודה אני לפניך', להודות לקב"ה על החזרת הנשמה ולהצהיר עליו כמלך.

ירושלמי בכורים א,ג: 'ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלוֹקֶיךָ' - מאותן **שנתבשלו ראשונה**, כשרואה אותם מבושלות, כורך עליה גמי ומסמנה להביאה ביכורים.

2. **ישעיהו כח,ד:** כבכורה בטרם קיץ, אשר הרואה יראה אותה **בעודה בכפו יבלענה.**

פני יהושע שבת כא,ב: יש לתמוה כל טורח הנס הזה למה? דהא קיימא לן טומאה הותרה בציבור והיו יכולים להדליק בשמן טמא, ועד שמוכא ביומא (ו,ב) שאפילו 'אהדורי לא מהדרינן' [אם משמרת הכהנים טמאה, אין לחפש כהנים טהורים ממשמרת אחרת אלא עובדים בטומאה]?

תוספת ברכה [רבי ברוך אפשטיין, בעל התורה תמימה] **דברים כא,יז:** עפ"י מסתרי טבע האדם, נוטה האב לבכור ביתרון אהבה על נטיתו לשאר בניו, ויתכן הטעם בזה מפני שהוא "כוחו וראשית אוננו" כמו ששייך יעקב לראובן, או שהוא, הילד הראשון, מולידו בתורא "אב"... ומפני כל זה לא יפלא המנהג הקדום להוריש להבכור פי שנים כי היו מוצאים בזה רגשי חיבה יתירה.

גליוני הש"ס שבת כא,ב: דכיון שהיה אז חנוכת הבית... והיא התחלה וראש לכל הבא אחריו - לכן הוצרך שיהיה בטהרה גמורה ולא ברהיית טומאה.

ספר החינוך מצוה ט: רצה השם לזכותינו לעשות מצוה בראשית פרינו, למען דעת כי **הכל שלו** ואין לו לאדם דבר בעולם רק מה שיחלק לו השם בחסדיו, ויבין זה בראותו כי אחר שיגע האדם כמה גייעות וטרח כמה טרחים בעולמו והגיע לזמן שעשה פרי **וחביב עליו ראשית פרי כבבת עינו**, מיד נותנו לקב"ה ומתרוקן רשותו